

RR
RODINA
ROSSIŮ

OCHRANĚ
mé

J.L. BECK &
C. HALLMAN

OCHRAŇ
mě

PROTECT ME

Copyright © 2019 Beck & Hallman LLC

All rights reserved.”

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Sofia Kowalská, 2022

Cover © Beck & Hallman LLC, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-2646-2 (pdf)

J. L. BECK & C. HALLMAN

OCHRANĚ
mé

Ona potřebovala ochránit před mou rodinou...
A já zase před jejím srdcem...

Byla to mladší sestra mého bývalého nejlepšího přítele. Ostýchavá, nádherná a naprosto nedostupná.

Teda až do chvíle, kdy ke mně přišla žebrot, abych ji ochránil před svým bratrem. Nemá tušení, do jakého světa právě vkročila, nebo že nejsem ani o píd' lepší než chlap, co po ní jde.

Když mi ale nabídne svoji nevinnost, poslední věc, kterou může vyměnit za svou ochranu, tak lákavé nabídce nedokážu odolat.

Představuje všechno, po čem toužím a co nemůžu mít.

Když můj bratr zjistí, že ji chráním a celou dobu ji schovávám přímo jemu pod nosem, dá mi ultimátum...

Bud' si ji vezmu, nebo ji zabiju... a vzhledem k tomu, že zabít ji ani náhodou nehodlám, rozhodnu se, že si ji přivlastním navždycky.

KAPITOLA PRVNÍ

KEIRA

Zírám na bratrovo bezvládné tělo, které leží na podlaze mého bytu. Vím, co teď musím udělat, ale nedokážu se pohnout. Nohy mám jako vrostlé do země, moje hnědé oči nevěřicně přejíždějí po výjevu přede mnou. Ta krev... tolik krve.

Kousnu se do rtu – tak silně, až na jazyku ucítím chuť vlastní krve. Nebudu křičet. Nemůžu. Leo mi řekl, že pokud si pro něj někdy někdo přijde, mám jít za jedním chlápkem, jeho kamarádem. Že prý mě ochrání. Ale nemůžu si vzpomenout, jak se jmenuje.

Žaludek se mi zhoupne a cítím, jak mi hrdlem stoupá žluč. Přikryju si rukou pusou, abych nezačala zvracet.

Můj bratr je mrtvý.

Sevře se mi hrud' a ruce svěšené podél boků zatnu v pěst. Můj bratr je mrtvý. Doopravdy mrtvý. O téhle chvíli jsme spolu vtipkovali víckrát, než si dokážu vzpomenout, ale když teď u nohou vidím jeho bezvládné tělo, jeho prázdný pohled, vím, že to žádný vtip není.

Hni sebou, ozve se tichý hlásek v mé hlavě.

Podívám se na vzkaz, který mi ten hajzl nechal na ledničce. Papírek se mi třese v prstech, když si ta slova čtu stále dokola.

Vrátím se pro tebe.

Bezděčně se chvěju. Musím najít toho chlápka, o kterém mi bratr říkal. Mám pocit, že je to jediný člověk, který mě teď dokáže ochránit.

Roztřesenýma rukama vytáhnu telefon a otevřu dokument pro naléhavé případy. Vytvořila jsem ho přesně pro tuto příležitost. Leo mi dal jenom jméno a adresu; prý to bude stačit.

Můžu se ale u někoho objevit jen s tímhle? Leo říkal, že to ten chlap pochopí, že bude vědět, proč jsem přišla, ale tomu nevěřím... ani trošičku. Bojím se jít do ložnice nebo i jen tak postávat v kuchyni, takže vyjdu ze dveří a tiše je za sebou zavřu.

Z očí se mi řinou slzy a stékají mi po tvářích. Ještě nikdy jsem necítila tak silnou směsici bolesti a zmatení. I když se o to snažím, nemůžu se pořádně nadechnout, jako bych měla splasklé plíce.

Sotva sejdu dva schody, z podlaží pode mnou zaslechnu hlasy. Pak zahlédnu dva chlapy. Oba mluví s cizím přízvukem, možná ruským. Jejich rozhovor mě nezajímá, dokud ke mně nedolehnou jednotlivá slova.

„Šéf říkal, že tu jeho sestru chce jenom pro sebe, tak ji moc nedorasuj.“ Jsou to mohutní, statní chlápci, daleko větší než já a rozhodně silnější. Pokud na mě vztáhnou ruce, jsem v háji.

Hni sebou, Keiro! Hlavou se mi rozlehne bratrův hlas, zrovna když se snažím uvolnit napjaté svaly. Musím odsud vypadnout.

Jestli mě chytí... Zaženu tu myšlenku dřív, než stačí zapustit kořeny.

Pozpátku se vzdálím od schodiště, tiše a po špičkách. Sundám si boty a jen v ponožkách vyrazím nahoru po schodech. Držím se těsně u stěny, aby si mě nevšimli, kdyby se rozhodli podívat se šachtou nahoru.

Koušu se do rtu, abych zadusila výkřik, který se mi dere z hrdla. Pohlcuje mě strach, svaly mám ztuhlé, ale pokračuju dál. Vyjdu až do nejvyššího patra a pak se vydám dolů po požárním schodišti.

Budu v bezpečí. Nikdo z nich si mě nevšimne, když se kolem nich proplížím. Beru schody po dvou a celá se při tom třesu. Každých pár vteřin se ohlížím přes rameno, až se mi to vymstí a zakopnu. Padnu na zábradlí, které se mi zaboří do žeber. Musím si dávat větší pozor, jinak mě chytí.

Když jsou schody za mnou, úlevou vydechnu. Jsem teprve v prvním ročníku na vysoké. Měla bych vymetat večírky a trávit čas se spolužáky, a ne najít bratrovu mrtvolu a utíkat před dvěma šílenci, kteří mě chtějí odtáhnout ke svému šéfovi. Hlavou mi prolétne představa, jak mě jeden z nich napadne.

Ne. Snažím se být klidná, ale mám co dělat, abych nad sebou neztratila kontrolu. Chce se mi brečet, křičet, ječet, ale vím, že to nejde. Projdu nouzovým východem ven a rozeběhnu se po ulici. Těžký batoh mi poskakuje na zádech.

Sprintuju po chodníku a po chvíli se schovám za skupinu stromů, abych popadla dech. Při běhání jsou mi moje krátké nohy spíš na obtíž. Vytáhnu telefon a zadám adresu do vyhledavače.

Na displeji vyskočí malá ikonka symbolizující hledání. Zplihle se opřu o strom a čekám, až se načte mapa.

Můžou sledovat můj telefon? Jak znali mého bratra? Hlavou se mi honí tisíce otázek jako otravný roj včel. Ani jsem se s ním nerozloučila. Sklopím pohled k displeji. Mapa se konečně načetla.

Žilami mi proudí nezředený strach. Můžu jenom doufat, že ať už tam najdu kohokoliv, bude vědět víc než já. Jinak jsem v prdeli.

Představa, že mě ti zlověstní chlápci dopadnou, mě přinutí k pohybu. Špendlík na mapě ukazuje nějaké místo zvané Noční šichta.

Jdu snad celou věčnost, než konečně dorazím k cíli. Pořádně se na budovu podívám a našťvaně zatnu čelist.

Je to striptýzový bar.

V okně je vylepená nějaká cedule.

NABÍRÁME: NEJLEPŠÍ STRIPTÉRKY V OKOLÍ.

Vyschne mi v puse. Proč by mě bratr posílal do striptýzového baru? To musí být nějaký zvrácený vtíp... Chce se mi tak za něco posmrtně pomstít? Celá se roztřesu, když jen pomyslím na to, že musím jít dovnitř. Koho tam mám vlastně hledat? A co když mě pošlou pryč? Obejmu si tělo pažemi, protože je mi najednou chladno.

Běž dovnitř, nařizuje mi zase ten hlas v mojí hlavě. Víím, že mi nejspíš tak trochu přeskočilo, možná dokonce tak trochu víc, když v hlavě slyším hlasy, ale takhle mě tělo varuje. Takhle mi říká, abych udělala něco, co udělat nechci, protože se až moc bojím.

Neochotně se došourám ke dveřím, vezmu za kovovou kliku a cítím, jak mi její chlad proniká do celého těla.

Otevřu první dveře, pak druhé, jako bych byla hračka natažená na klíček. Třesu se jak osika. Chci vrátit čas, chci se vrátit do dnešního rána, kdy byl můj bratr ještě naživu a dělal si ze mě legraci.

Když se moje nohy zastaví, uvědomím si, že jsem se ocitla v baru. Uvnitř to nevypadá tak strašně, jak jsem se obávala. Je tam obrovské jeviště s ještě větším prostorem k sezení uprostřed místnosti a dlouhá chodba vlevo.

„Jestli hledáš šéfa, je u sebe v kanclu.“

Nervózně si olíznu rty a spolknu trochu svého strachu.

„Kudy se tam dostanu?“ pípnu sotva slyšitelně. Žena si mě zvědavě měří a probodává mě svýma oříškově hnědýma očima. Vypadá tak o deset let starší než já a tvář má pokrytou vrstvou make-upu. Je spoře oděná, oblečení sotva zakrývá její bujné křivky a ňadra jí málem vypadávají z košile (pokud se tomu tak dá vůbec říkat), která jí zakrývá jenom polovinu břicha.

I v plavkách by byla zahalená víc.

„Chodbou dozadu.“ Ukáže palcem k chodbě vlevo. „Jdi až úplně nakonec a pak zaboč doleva. Před šéfovým kanclerem stojí velkej chlap, podle něho poznáš, že jsi to našla.“ Záhadná žena se vřele usměje.

Když od ní odcházím, třesou se mi kolena a tělem mi projíždí strach z neznáma. Nemám tušení, do čeho se to právě pouštím. Na ženy se tady podle všeho pohlíží jako na věci, nebo tak je aspoň všichni vnímají. Nechci, aby se na mě kdokoliv díval, natož aby se mě někdo dotýkal.

Znovu se sama sebe ptám, proč mě sem bratr poslal.

Kráčím spoře osvětlenou chodbou a procházím kolem několika dřevěných dveří. Pár vzdechů a výkřiků mě pobídne k rychlejší chůzi, až zase málem zakopnu. Když dorazím na konec chodby, zabočím vlevo a zastavím se. Přímo přede mnou jsou dveře, ale nikdo je nehlídá.

Jsem na správném místě?

Prsty přejeđu po vystouplém nápisu na dveřích.

DAMON ROSSI

Pomalou zadržím. Pod jeho jménem stojí jediné slovo.

ŠÉF

Žaludek se mi opět zhoupne a já se o dveře opřu plnou vahou, abych se udržela na nohou. Omdlím. Vím to. Dnes je toho na mě příliš. Jsem vyděšená až k smrti a nemám kam jinam jít. Mohla bych se vrátit domů a nechat ty hajzly, aby mě zabili, nebo hůř – aby mě chytili. Nebo se můžu sebrat, vejít do té kanceláře a zjistit, jak se tenhle Damon Rossi znal s mým bratrem. Nadechnu se, abych se uklidnila, vezmu za mosaznou kliku, pomalu ji stisknu a pak se zatajeným dechem otevřu dveře. Panty tiše zavrzájí. O vteřinu později vydechnu a strčím hlavu do místnosti.

Nemůžu si pomoci, ale připadám si jako zajíc chycený v pasti. Jako by se schylovalo k něčemu zlému.

Srdce mi buší jako splašené a dlaně se mi potí. Jako bych tady neměla co pohledávat, ale přinutím se zůstat na místě. Bratr by mě sem přece neposílal, kdybych tu nebyla v bezpečí, ne?

Touha zjistit, kdo je tenhle Damon, mě žene dál. Nechám si z ramene sklouznout batoh a odložím ho na křeslo před stolem.

Přejedu prsty přes mahagonovou desku a procházím se po místnosti. Celé to místo působí mužně.

Je temné a zlověstné. Ve vzduchu se vznáší pach tabáku a whiskey. Na stole leží složky s ženskými jmény na předních deskách. Jednu ze zvědavosti otevřu a na první stránce spatřím fotku nahé ženy ve velmi provokativní póze. Zalapám po dechu a rychle složku zavřu.

Oči mi padnou na zásuvku pod stolem. Víím, že bych tu neměla slídit, a vlastně ani nevím, co tu hledám, ale mám pocit, že musím hledat... něco... cokoliv. Zkusím zásuvku otevřít, ale je zamčená.

Zklamaně se rozhlédnu po místnosti a uvědomím si, že tu nic víc nenajdu. Znovu obejdu stůl a právě se chystám posadit se na pohovku, když ucítím, jak se vzduch kolem mě zavlní.

Cítím teplo... směsici světla a temnoty.

Srdce mi buší rychlostí světla a vlasy na zátylku se mi zježí. Unikla jsem jednomu monstru, jen aby mě chytilo jiné.

Když se za mnou něco ozve, zůstanu stát jako přimrazená, paralyzovaná strachem. Zprudka se nadechnu. Bolí mě z toho plíce, ale aspoň mám zásobu vzduchu k ostrému výkřiku, který se mi užuž dere z hrdla. Cítím na sobě ruce, mužské ruce. Jejich hrubost je nelítostná, jako by se na mě zlobil a chtěl mě potrestat.

Než stačím vykřiknout, strčí do mě, až tváří dopadnu na pohovku. Zmítá mnou naprostá panika. Snažím se vstát, ale opře se o mě svým ohromným tělem, takže se nemůžu ani

pohnout. Jeho stisk je neúprosný, a když na zadku ucítím něco tvrdého, zalapám po dechu.

Ne. Ne. Ne.

„Obvykle tu ženské nešukám, ale když už tě tak zajímá moje kancelář, nejspíš bych tě po ní měl provést, zatímco se na mě projedeš.“

Pevně semknu víčka a celá ztuhnu. Bratr mě sem poslal, aby mě znásilnili. Oči se mi zaplaví slzami. Trhnutím mi stáhne legíny. Celá se roztřesu a cítím, jak se propadám do polstrování. Chci to mít za sebou. Kousnu se do tváře a cítím, jak mi ústa zaplavuje kovová pachuč krve. Soustředím se na její hořké podtóny.

„Pokud chceš tuhle práci, nesmíš být tak zaťatá. Nikdo nechce šukat desku,“ zašeptá mi do ucha temný hlas.

Celým tělem mi projede nezvladatelný třes. Nejsem si jistá, jestli ten hluboký, chraplavý hlas někdy dostanu z hlavy...

KAPITOLA DRUHÁ

DAMON

***P**roč je ta buchta tak ztuhlá?*

Nemůžu najmout tak škrobenou holku. Dokonce ani neprohýbá záda a vypadá, jako by byla totálně podělaná strachy. Ale i tak by byla škoda poslat takovou kundu pryč.

Třeba se jenom snaží působit nedostupně. Zvednu koutek. Zbožňuju, když si hrají na nedostupné. Čím drsnější můžu být, tím líp.

Popadnu její legíny a hrubě jí je stáhnu ke kolenům. Ze rtů jí unikne zakňourání a já si znovu říkám, jestli to hraje, nebo ne. Musí to hrát.

Žádná ženská mi sem nikdy nepřilezla, aniž by nechtěla ojet. Přejedu jí svým tvrdým klackem mezi půlkami a dám jí tak jasně najevo, co chci.

Má přitažlivé tělo, baculatý zadek a boky právě tak plné, abych ji měl za co chytit, až ji k sobě budu přirážet.

„Poslyš, na někoho, kdo mi vlezl do kanclu a čekal na mě... si hraješ na pěkně nedostupnou mrchu. Takhle se ti to líbí?“

zavrčím. Vjedu jí rukou do vlasů a jemně ji kousnu do ucha. Tohle divadlo mě fakt přestává bavit.

Obejmu ji kolem pasu a zajedu jí rukou zepředu do kalhotek. Čekám, že bude vlhká, ale překvapeně zjišťuju, že je její klitoris úplně suchý. Nepřišla sem, aby mě ojela. Škoda. Snad ji nebudu muset zabít.

Vytáhnu ruku z jejích kalhotek a trochu povolím stisk ruky, ve které držím její vlasy, ale ještě ji nepouštím. Tak snadno mi nezdrhne.

„Co jsi do hajzlu zač?“ zavrčím a mimoděk sáhnu po zbrani, kterou nosím vzadu za opaskem. Pokud sem nepřišla, abych ji najmul nebo ojel, tak co tady krucinál chce?

„B-b-bratr mě... po-poslal.“ Při těch třech slovech se zakoktá a já si ji poprvé pořádně prohlédnu. Její holý zadek se třese... i celé její tělo... „Je mrtvý...“

Obrátím ji na záda, abych jí viděl do obličeje.

Nevypadá povědomě. A takovou pěknou tvářičku bych si rozhodně pamatoval. Nádherné hnědé oči jsou na srdcový obličej téměř příliš velké a ty rty... tak plné, hned bych ho mezi ně vrazil. Chci je vidět, jak se sevrou kolem mého ptáka, nejlíp okamžitě, ale pochybuju, že k tomu dnes dojde.

Dívá se na mě ustrašenýma očima a celá se třese. Dělá mi to starosti, ale ne natolik, abych nechal zbraň schovanou za páskem. Zabíjení ženských nemám zrovna v lásce, ale udělám, co bude třeba.

„Kdo je kurva tvůj bratr?“ zavrčím. Pořád jsem u ní nesku-tečně blízko. Jestli se pokusí utéct, můžu ji popadnout pod krkem během vteřiny.

Sleduju její rysy. Rty se jí chvějou. Tahle hysterka nemůže být sestra některého z mých chlapů. Nikdo z našich spojenců se takhle neroztřeše, když mu člověk položí obyčejnou otázku. Ale je fakt, že i chlap jak hora se ze mě nejednou pochcal strachy.

„Máš nasráno v uších?“ Přitisknu jí hlaveň zbraně k boku, přímo mezi žebra. Pokud stisknu spoušť, je po ní. Nevyvleče se z toho.

„P... p... prosím, ne...“ Po tvářích se jí kutálí slzy.

Nakloním se k ní o něco blíž a nasaju její strach. Pod ním však ucítím závan jahodové vůně, sotva patrný, ale začnou se mi z toho sbíhat sliny. Najednou mám nezvladatelnou chuť ji políbit.

Jebe mi snad?

Já se nelíbám. Nemazlím se. Nerandím. Nedělám kraviny, které by mohly někoho přivést k domněnce, že mám nějakou holku rád kvůli něčemu jinému než díře mezi jejíma nohama.

Ale tahle holka... mě zaujala. Je jiná než všechny ty buchtý, které jsou mi vydané na milost.

A taky mi ještě nevyklopila, kdo je její bratr, což mě ne-skutečně sere. Když položím otázku, očekávám okamžitou odpověď.

„Nejsem zvyklej ptát se dvakrát, tak to koukej vyklopit, než ti vystřelím mozek z palice a vyzdobím si s ním kancl.“

„Le... Le... Leo je... b-b-byl můj bratr. Je... je mrtvý.“

Kurva! Kurva! Kurva!

Leo mi o své mladší sestřičce jednou vyprávěl. Moc mi toho neřekl, ale jednu věc vím jistě: neměla nejmenší tušení, v jakých sračkách se její bratr topí. Prosil mě, abych na ni dával

pozor, kdyby se mu někdy něco stalo. A já jsem mu to slíbil, protože jinak by pro mě neudělal jednu nebezpečnou práci. Ani ve snu by mě nenapadlo, že se mi tenhle slib jednoho dne objeví v kanceláři.

Co s ní mám do prdele dělat? Nenesu za ni žádnou zodpovědnost. No tak jsem mu řekl, že ji pohlídám, a co jako? Pochybuju, že její bratr vstane z mrtvých, aby zjistil, jestli jsem svůj slib splnil.

Přesunu se ke stolu. Sednu si do koženého křesla a vyhodím si nohy na desku. „Natáhni si ty kalhoty,“ nakážu jí. Nemůžu mít v kanceláři polonahou holku a neojet ji. Už tak mě z toho budou bolet koule. Třeba bych mohl vyzkoušet tu novou strip-těrku... jak že se jmenuje? Amanda? Anna?

Moje pozornost se vrátí zpět do přítomnosti. Keira... nebo Kilie, tak nějak se jmenuje. Dlouhou chvíli nehnutě sedí a já si říkám, jestli mě vůbec slyšela. Nevydrží tady jediný den, pokud se nenaučí dělat, co jí řeknu, v momentě, kdy jí to řeknu.

Kousnu se do jazyka, abych neřekl ještě něco. To obvykle nemám ve zvyku a netuším, proč to dělám zrovna pro ni. Konečně se pohne a spěšně si natáhne kalhoty. Pak sebere batoh z křesla a zamíří ke dveřím.

Málem vypěním. Prokristapána, ta holka mi pije krev.

„Nepamatuju, že bych ti dovolil odejít.“ Ztuhne na místě a já se usklíbnu. Baví mě, že nad ní mám aspoň nějakou kontrolu.

„Sedni si. Skončíme tu, až řeknu já.“ Přes celou místnost vidím, jak se jí třesou kolena. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby se jí podlomila a ona si keclá na ten svůj buclatý zadek.

Nedokáže ovládat svoje emoce. Je slabá. Podělaná strachy. A kvůli čemu? Sledoval jsem spoustu svých chlapů umírat. Sám jsem zabil lidi, kteří si umřít nezasloužili, ale nikdy jsem nepocítil ani špetku lítosti.

Tak proč je mi líto jí?

„Jak víš, že je mrtvý?“ Přimhouřím oči.

„Našla jsem ho,“ řekne roztřeseně. Její hnědé oči odmítají pohlédnout do těch mých, což mě sere. Jak se říká: oko, do duše okno. A jak můžu vědět, že je ke mně upřímná, když se mi odmítá podívat do očí?

„Našla jsem ho u sebe v bytě,“ dokončí a viditelně polkne.

„Zavolalas poldy?“ zeptám se a tentokrát se naše pohledy střetnou. Vykulí oči a zavrtí hlavou. Aspoň není tak blbá, aby volala fízly. „Napiš mi adresu.“ Hodím jí propisku a kus papíru a sleduju, jak na něj spěšně něco škrábe. Když je hotová, vstane a začne mi obě ty věci podávat. Ruce se jí však třesou tak moc, že propisku upustí na zem.

Rychle se sehne a na všech čtyřech ji začne hledat kolem stolu. Jako by mi pták už tak málem neudělal díru do kalhot.

Zatracená holka.

O vteřinu později vykoukne zpoza stolu, oba předměty položí přede mě a hned nato se vyškrábe na nohy. Chtěl bych vidět, jak by se tvářila, kdybych jí řekl, kolik krve jsem na téhle podlaze prolil.

„Proč... proč chceš znát mou adresu?“

„Zprvė tam potřebuju poslat někoho, kdo to tam uklidí. A zadruhé musím zjistit, do jakých sraček se tvůj bratr namočil, že ho kvůli tomu zabili.“ Při zmínce o bratrovi sebou trhne,

ale já nemám čas na to, abych s ní jednal v rukavičkách. „Máš telefon?“

„A-ano.“

„Dej mi ho.“

Chvilí se přehrabuje ve svém holčičím batohu a pak mi podá telefon. Švihnu s ním o zem a pro jistotu na něj ještě dupnu. Nemůžu si dovolit, aby někomu volala nebo si fotila mou kancelář. Zírá na mě, ale našťástí nic neříká.

„Zůstaň tady, ani se nehni a na nic nechmatej.“

Vstanu a moje křeslo přitom zaskřípe o dřevěnou podlahu. Dokonce i při tak obyčejném zvuku sebou trhne. Kristovy rány, co má sakra za problém? Znásilnil ji někdo? Napadl?

Vzpomenu si, jak jsem s ní před pár minutami zacházel, a moje svědomí se vyčítavě ozve. Do hajzlu se mnou. Aspoň není jako všechny ty ostatní ženský, co po mně hned lezou. Zatřesu hlavou a vyrazím ke dveřím. Vyjdu ven, vytáhnu z kapsy klíč a zamknu.

Když je teď tady, je pro mě přítěž. Komplikace. A nemůžu si dovolit riskovat, že mi dojebe celej život jenom proto, že nechápe, jak nebezpečnej je svět, ve kterým žiju.

V jedné z místností vzadu najdu Toniho a dám mu papírek s adresou.

„Pošli tam uklízeče. Hned. Jestli někdo bude dělat problémy, dej vědět Shaneovi.“

„Jasná páka, šéfe.“ Vezme si ode mě papírek a vstane z koženého gauče. A je to. Tak to má být. Dám někomu rozkaz a on ten rozkaz splní. Bez otázek, bez poznámek, bez podělanýho fňukání. Teď musím jenom přijít na to, jak k podobnému chování přinutit i tu buchtu v mojí kanceláři.

Promnu si bradu. Už je to nějaká doba, co pro mě Leo pracoval. Budu muset počkat, až se chlapi vrátí, abych nějak zjistil, co za hajzla to může mít na svědomí. Každý gang vraždí jinak. Některý se v tom vyžívají, celé hodiny oběť mučí a řezou. Jiný gangy mají ve zvyku jednoduše namířit a vystřelit člověku mozek z hlavy. A z výrazu, který jsem viděl v Keiřině tváři, mám dojem, že jejího bratra nezabila jedna čistá kulka.

Bože, potřebuju chlast... a aby mi ho někdo vykouril.

Do hajzlu s tím, nebudu jí dělat chůvu.

Nehodlám si ji tady nechat.

Ani. Kurva. Náhodou.

KAPITOLA TŘETÍ

KEIRA

*V*ážně mě tady zamkl?

Nemůžu svoje hloupé ruce přinutit, aby se přestaly třást; ani zbytek těla mě neposlouchá. Nechci tady být, nechci být v téhle místnosti... nebo kdekoliv poblíž Damona Rossiho. Měla jsem vědět, že je špatný nápad sem chodit. Proč by mě sakra Leo posílal za tímhle chlapem? A co vůbec můj bratr udělal, že ho někdo zabil?

Nějakou dobu nad tím uvažuji a jen tam tak stojím, protože jsem příliš neklidná na to, abych se posadila. Oči mi padnou na dřevěné dveře, které mě dělí od svobody.

I když jsem slyšela, jak je za sebou při odchodu zamkl, přesto k nim dojdou a ověřím si to. Sevřu v dlani chladnou mosaznou kliku, zmáčknu ji a nejsem překvapená, když zjistím, že dveře jsou opravdu zamčené.

Vrátím se zpátky tam, kde jsem předtím stála, a mimoděk pohlédnu na pohovku.

Pohovku, ke které mě přitiskl...

Celým tělem mi projede zachvění. Cítím se zneužitá, vyděšená, ale přesto byl jeho dotek zvláště opojný – způsobem, který už nikdy nechci zažít.

Nemám tušení, jak dlouho už jsem v té místnosti zavřená, ale připadá mi to jako věčnost. Podle hlasité hudby a klábosení za dveřmi hádám, že bar už má otevřeno. Uvažuji, že bych začala bušit na dveře a ječet o pomoc, ale něco mi říká, že lidé, kteří sem přicházejí a pracují pro Damona, by nehnuli ani prstem, aby mi pomohli. Spíš by pomohli jemu.

Čím déle v té místnosti sedím úplně sama, tím větší strach mám z neznáma přede mnou. Kdy se vrátí? Co se pak se mnou stane? Zabije mě? Vybavuje se mi pohled v jeho hnědých očích, když mi přitiskl hlaveň pistole mezi žebra. Nebyla v nich ani špetka lítosti... ani špetka vlídnosti. Moje myšlenky stále neovladatelně víří a přiživují mou úzkost. Z propasti strachu a sebelítosti mě vytrhne zarachocení klíče v zámku. Okamžitě vstanu.

Dveře se pomalu otevřou a do místnosti strčí hlavu stejná žena, kterou jsem potkala ráno. „Ahoj, drahoušku, nemáš hlad?“

Padám hlady. Nejedla jsem celý den. „Možná bych si něco dala.“

Vyčerpaně se na ni dívám. Dveře se pootevřou ještě o něco víc a ona vejde s tácem plným nejrůznějších jídel v rukou.

„Děkuju,“ řeknu, když mi ho podá spolu s lahví koly, kterou doteď držela v podpaží. Kývne na mě a otočí se k odchodu.

„Hele, můžu se na něco zeptat?“ Snažím se mluvit klidně. Nemám přece důvod se jí bát, ne?

Ohlédne se na mě přes rameno a pozvedne obočí. „Záleží na tom, jakou otázku mi chceš položit.“

Chvilí si jen žmoulám ret mezi zuby. „Co tady tak lidi pro Damona dělají?“

I kdybych sebrala odvalu zeptat se přímo jeho, pochybuju o tom, že by mi Damon řekl, co pro něj můj bratr udělal. Tohle může být moje jediná šance, jak to zjistit.

„Většina holek se jenom svlíká, ale některý si přivydělávají něčím navíc.“

„Aha... A co chlapi, kteří pro něj pracují?“ Najednou stáhne obočí, jako by ji moje otázka rozhněvala.

„Na takový věci se tady neptej. Budeš z toho mít akorát průser. Jestli tu chceš makat jako striptérka nebo šlapka, řeknu ti všechno, co potřebuješ vědět, než tu práci vezmeš. Jinak nepokládej otázku, na který nechceš znát odpověď.“

Z jejích slov mi přeběhne mráz po zádech.

Nepokládej otázky, na které nechceš znát odpověď.

„Promiň,“ zamumlám. Vypadá to, že jsem si pro své dotazy ne zvolila nevhodnější osobu, ale chci vědět víc o ženách, které jsou tady zaměstnané.

„Proč tady holky pracují?“ Nejde mi na rozum, jak by někdo mohl chtít pracovat na takovém místě... navíc pro Damona.

Pokrčí rameny. „Nejsou za to špatný prachy a Damon holcám nechává slušnou část toho, co tu vydělají. Taky jim nedělá pasáka, pokud vyloženě nechtějí.“

Nastane chvíle ticha, abych její slova mohla zpracovat. Pak pokračuje: „Žádnou z holek nenutí šlapat. V ostatních klubech v okolí s holkama zacházejí o dost hůř.“